

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak (przewodniczący)

SSN Adam Redzik

SSN Mirosław Sadowski (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi M. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.
VI ACa 1585/22,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych 11 stycznia 2024 r.:

1. **stwierdza, że przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. VI ACa 1585/22 nastąpiła przewlekłość;**
2. **zobowiązuje Sąd Apelacyjny w Warszawie do niezwłocznego rozpoznania wniosku o zabezpieczenie roszczenia;**
3. **przyznaje M.S. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Warszawie sumę pieniężną w wysokości 2000 (dwa tysiące) złotych za okres od 23 września 2022 r. do 11 stycznia 2024 r.;**
4. **oddala skargę w pozostałym zakresie;**
5. **zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Warszawie na rzecz M. S. kwotę 257 (dwieście pięćdziesiąt siedem) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Najwyższym;**
6. **nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Warszawie na rzecz M. S. kwotę 200 (dwieście) złotych uiszczoną tytułem opłaty od skargi.**

7.

UZASADNIENIE

Pismem z 5 września 2023 r. M. S. (dalej: „skarżąca”), działając przez profesjonalnego pełnomocnika – adwokata, wniosła o:

1. stwierdzenie, że w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie o sygn. akt VI ACa 1585/22, nastąpiła przewlekłość postępowania;
2. wydanie Sądowi rozpoznającemu wyżej wskazaną sprawę zalecenia niezwłocznego rozpoznania wniosku o udzielenie zabezpieczenia roszczenia oraz wyznaczenia terminu rozprawy głównej;
3. przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz skarżącej sumy pieniężnej w kwocie 20 000 zł;
4. zasądzenie od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Warszawie na rzecz skarżącej zwrotu kosztów tego postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu skarżąca podniosła, że 23 września 2022 r. wniosła apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie, sygn. akt VII C 1471/21, żądając zmiany wyroku poprzez podniesienie alimentów na jej rzecz do kwoty 4 000 zł. Jednocześnie skarżąca złożyła wniosek o udzielenie zabezpieczenia alimentów w kwocie 3 500 zł, który do dnia wniesienia skargi nie został rozpoznany. Mimo upływu 15 miesięcy od dnia wydania wyroku, powód nie płaci zasądzonych na jej rzecz alimentów. W sprawie nie został także wyznaczony termin rozpoznania apelacji. Powyższe powoduje znaczny uszczerbek w majątku skarżącej i niemożność zaspokojenia jej podstawowych potrzeb życiowych.

Skarżąca podkreśliła, że sprawa zasługuje na potraktowanie jej jako pilnej, gdyż przedmiotem postępowania są alimenty, a więc środki na zaspokojenie jej usprawiedliwionych potrzeb życiowych. Rozwód pociągnął dla skarżącej istotne pogorszenie jej sytuacji materialnej, w szczególności konieczność ponoszenia kosztów najmu mieszkania w kwocie 3 500 zł miesięcznie. Skarżąca zarzuciła, że na skutek bezczynności Sądu poniosła stratę majątkową w wysokości niewypłaconych jej alimentów, albowiem alimenty dochodzone są na przyszłość

i Sąd nie wydając orzeczenia *de facto* pozbawił skarżącą alimentów za okres bezczynności Sądu.

Skarżąca wniosła o zasądzenie kwoty 20 000 zł w związku ze stwierdzoną przewlekłością postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie o sygn. akt VI ACa 1585/22. Skarżąca podniosła, że w czasie toczącego się postępowania apelacyjnego, aż do momentu rozpoznania wniosku o zabezpieczenie albo prawomocnego zakończenia postępowania, skarżąca nie ma możliwości dochodzenia swoich praw, tj. alimentów. Nie zostanie to jej zrekompensowane w inny sposób.

Skarżąca wniosła także o wydanie Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie zalecenia niezwłocznego rozpoznania wniosku o udzielenie zabezpieczenia i skierowania sprawy na rozprawę. Skarżąca podkreśliła, że istotą wniosku o udzielenie zabezpieczenia jest zabezpieczenie uprawionego na czas toczącego się postępowania, czyli od dnia złożenia wniosku do dnia prawomocnego zakończenia postępowania, gdyż w tym czasie uprawniona jest pozbawiona możliwości dochodzenia swoich praw, stąd też kodeksowy bezzwłoczny termin rozpoznania wniosku o zabezpieczenie. Rozpoznanie wniosku o zabezpieczenie wraz z wyznaczeniem terminu rozprawy po przekroczeniu roku od jego złożenia nie jest zasadne.

Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie (dalej: „Prezes”) przystąpił do postępowania oraz wniósł o oddalenie skargi. Prezes wskazał, że z analizy akt sprawy wynika jednoznacznie, że postępowanie nie było prowadzone w sposób rozwlekły, nie wystąpiły odstępstwa od czasu zwyczajowo koniecznego do wykonania czynności niezbędnych do rozpoznania sprawy skarżącej, czynności związane z prowadzeniem sprawy były wykonane niezwłocznie oraz w normalnym toku postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 u.s.p.p., strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie

zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego.

Ustawodawca w ustawie o skardze na przewlekłość nie określił wyraźnie, jaki okres oczekiwania na rozpoznanie sprawy należy uznać za nieuzasadnioną zwłokę. Niemniej w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, że przewlekłość jest pojęciem odnoszącym się do konkretnego zdarzenia, które po wnikliwej analizie należałoby uznać za nadmiernie rozciągnięte w czasie i niezasadnie przedłużające się (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2021 r., I NSP 20/21 oraz z 15 listopada 2022 r., I NSP 322/22).

Podnosi się przy tym, że ocena, czy w konkretnej sprawie doszło do przewlekłości postępowania, nie powinna ograniczać się wyłącznie do upływu czasu i subiektywnych odczuć skarżącego, lecz powinna być wypadkową czynników obiektywnych oraz czasu niezbędnego do podejmowania działań zgodnych z obowiązującymi przepisami, przewidującymi zachowanie określonych procedur (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 11 maja 2005 r., II S 26/05).

Oceniając, czy w danej sprawie mamy do czynienia z przewlekłością postępowania, należy zatem brać pod uwagę kryteria określone w art. 2 ust. 2 u.s.p.p., zgodnie z którymi dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, a także uwzględnić łączny dotychczasowy czas postępowania, od jego wszczęcia do chwili rozpoznania skargi, charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej zawichości, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania.

Podobnie przesłanki stwierdzenia przewlekłości postępowania określa Europejski Trybunał Praw Człowieka, wskazując, że przy ocenie, czy przewlekłość postępowania jest nieuzasadniona, powinna następować w świetle szczególnych warunków sprawy i przy uwzględnieniu takich kryteriów, jak skomplikowanie

(stopień złożoności) sprawy, zachowanie stron i organów prowadzących sprawę oraz znaczenia materii objętej skargą (zob. wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka: z 21 września 2000 r., skarga nr 33082/96, w sprawie *Wojnowicz przeciwko Polsce*; z 4 kwietnia 2000 r., skarga nr 38670/97, w sprawie *Dewicka przeciwko Polsce*; z 26 października 2000 r., skarga nr 25693/94, w sprawie *Sobczyk przeciwko Polsce*; z 26 lipca 2001 r., skarga nr 29691/96, w sprawie *Jedamski przeciwko Polsce*; z 14 stycznia 2003 r., skarga nr 39505/98, w sprawie *W.M. przeciwko Polsce*; zob. też M.A. Nowicki, *Europejski Trybunał Praw Człowieka – orzecznictwo, Tom I – Prawo do rzetelnego procesu sądowego*, Kraków 2001, s. 46 i n. oraz powołane tam orzecznictwo tego Trybunału).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się zarówno zindywidualizowany charakter oceny (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 lipca 2019 r., I NSP 48/19; z 6 maja 2020 r., I NSP 34/20; z 10 listopada 2020 r., I NSP 142/20; z 28 września 2021 r., I NSP 145/21; z 14 września 2022 r., I NSP 251/22; z 15 listopada 2022 r., I NSP 322/22), jak i okoliczność, że jedynie nadmierne odstępstwa od czasu koniecznego do wykonania określonych czynności sądowych, prac i procedur mogą być uznawane za tworzące stan nieuzasadnionej zwłoki (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III SPP 33/17; z 21 kwietnia 2021 r., I NSP 20/21).

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd Najwyższy stwierdził, że podniesiony w skardze zarzut przewlekłości postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie pod sygn. VI ACa 1585/22 jest uzasadniony.

Z akt przedmiotowej sprawy wynika, że wyrokiem z 22 czerwca 2022 r. za sygn. VII C 1471/21 Sąd Okręgowy w Warszawie orzekł rozwiązanie małżeństwa stron przez rozwód, przy czym stwierdził, że wyłączną winę za rozpad pożycia małżeńskiego stron ponosi powód oraz zobowiązał powoda do płacenia na rzecz pozwanej alimentów w kwocie 1 000 zł miesięcznie. Skarżąca 23 września 2022 r. wniosła apelację od powyższego wyroku żądając zmiany zaskarżonego wyroku poprzez podniesienie alimentów na jej rzecz do kwoty 4 000 zł. Jednocześnie skarżąca wniosła o udzielenie zabezpieczenia alimentów w kwocie 3 500 zł. Apelacja została przekazana Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie 19 października 2022 r., następnie 21 października 2022 r.

dokonano losowania sędziego referenta. Zarządzeniem z 21 czerwca 2023 r. pełnomocnicy stron zostali wezwani do uzupełnienia braków formalnych apelacji. Akta zostały przedstawione sędziemu referentowi w związku ze złożonym przez skarżącą wnioskiem o udzielenie zabezpieczenia 3 lipca 2023 r. Zarządzeniem z 5 sierpnia 2023 r. braki formalne apelacji powoda oraz braki pełnomocnictw obu stron zostały uznane za uzupełnione. Jednocześnie wezwano pełnomocnika powoda do uzupełnienia braków fiskalnych apelacji oraz zarządzono doręczenie stronie powodowej odpisu apelacji i pisma strony pozwanej, tj. skarżącej. Pismem z dnia 4 września 2023 r., które wpłynęło do sądu 7 września 2023 r. pełnomocnik powoda wniósł odpowiedź na wniosek skarżącej o udzielenie zabezpieczenia. 20 października 2023 r. uznano braki formalne apelacji powoda za usunięte, natomiast pełnomocnik pozwanej (tj. Skarżącej) ponownie został wezwany do usunięcia braków pełnomocnictwa. 13 listopada 2023 r. - wykonując zarządzenie z 2 listopada 2023 r. - wysłano do pełnomocnika Skarżącej odpis apelacji powoda. W zarządzeniu z 2 listopada 2023 r. wskazano, że akta sprawy należy przedstawić sędziemu referentowi celem wyznaczenia terminu rozprawy.

Od momentu wniesienia apelacji do chwili wniesienia rozpoznawanej skargi na przewlekłość postępowania minęło 11 miesięcy, a w sprawie nadal nie został wyznaczony termin rozprawy apelacyjnej. Czynności podjęte w tym okresie przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie polegały wyłącznie na rozwlekłej i nieprawidłowo przeprowadzonej kontroli formalnej, która uchybia standardom rzetelnego i sprawnego postępowania sądowego. Sąd całkowicie pominął przepisy postępowania cywilnego dotyczące zabezpieczenia roszczenia, tu roszczenia alimentacyjnego. Sąd podjął pierwsze czynności mające na celu nadanie sprawie prawidłowego biegu po 8 miesiącach od wpływu apelacji, a w ramach kontroli formalnej wydano 5 zarządzeń na przestrzeni kolejnych 4 miesięcy. Po wniesieniu przez skarżącą we wrześniu 2023 r. skargi na przewlekłość sąd nie podjął żadnej czynności zmierzającej do rozpoznania wniosku o zabezpieczenie alimentów.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra sprawiedliwości z 18 czerwca 2019 r. - Regulamin urzędowania sądów powszechnych (tekst jedn. Dz.U. 2022, poz. 2514)

do spraw pilnych należą m.in. wnioski o udzielenie zabezpieczenia. Jak słusznie podkreśliła pełnomocnik skarżącej, sprawa ma istotne znaczenie z uwagi na charakter i celowość alimentów, będących przedmiotem wniosku o zabezpieczenie jak i apelacji stron.

Zgodnie natomiast z treścią art. 737 k.p.c. wniosek o udzielenie zabezpieczenia podlega rozpoznaniu bezzwłocznie, nie później jednak niż w terminie tygodnia od dnia jego wpływu do sądu, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Jeżeli ustawa przewiduje rozpoznanie wniosku na rozprawie, należy ją wyznaczyć tak, aby rozprawa mogła odbyć się w terminie miesięcznym od dnia wpływu wniosku.

Określony w powyższym przepisie termin ma charakter instrukcyjny i powinien być zachowany w przypadku, gdy przesłanki zabezpieczenia są dostatecznie wyjaśnione. Jedynie w sprawach szczególnie trudnych, w przypadku wielość żądań, wniosków, twierdzeń i pism sąd – dbając o merytoryczne i rzetelne rozpoznanie wniosku powinien podjąć dalsze czynności, np. wysłuchać drugą stronę czy też przeprowadzić w odpowiednim zakresie postępowanie dowodowe, w szczególności celem oceny uprawdopodobnienia żądania. Jednakże nie budzi wątpliwości, że postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia powinno być wydane możliwie szybko, a w każdym razie w takim czasie, aby zgodnie z istotą i celem postępowania zabezpieczającego mogło zapewnić skuteczność realizacji orzeczenia co do istoty sprawy.

Podkreślić także należy, że w sprawach o alimenty zabezpieczenie może polegać na zobowiązaniu obowiązanej do zapłaty uprawnionemu jednorazowo albo okresowo określonej sumy pieniężnej. W sprawach tych podstawą zabezpieczenia jest jedynie uprawdopodobnienie istnienia roszczenia (art. 753 § 1 k.p.c.). W sprawach o alimenty ustawodawca przewidział zatem wyjątek od zasady określonej w art. 731 k.p.c. i dopuścił sytuację, że zabezpieczenie może prowadzić do zaspokojenia roszczenia uprawnionego. Ustawodawca podkreślił tym samym charakter alimentów będących świadczeniem powtarzalnym, przeznaczonym na zaspokojenie bieżących potrzeb życiowych. Prowizoryczny charakter takiego zabezpieczenia wyraża się w tym, że stanowi ono

samoistną podstawę świadczeń, niezależną od orzeczenia o tych świadczeniach zawartego w wyroku oraz udzielane jest tylko na czas trwania tego postępowania.

W ocenie Sądu Najwyższego powyższe okoliczności uzasadniają stwierdzenie, że postępowanie apelacyjne o sygn. VI ACa 1585/22 toczy się dłużej, niż to jest konieczne dla prawidłowego wyjaśnienia wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a tym samym że w postępowaniu objętym skargą nie dochowano wynikających z wyżej powołanego orzecznictwa standardów rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. Sąd Najwyższy nie stwierdził natomiast żadnych okoliczności, które mogłyby usprawiedliwić liczącą już ponad 13 miesięcy zwłokę w rozpoznaniu apelacji stron, a w szczególności wniosku o zabezpieczenie alimentów. Bezczynność sądu polegająca na nierozpoznaniu wniosku o zabezpieczenie alimentów przez 8 miesięcy nie znajduje żadnego uzasadnienia. Nie ulega wątpliwości, że alimenty mają na celu zabezpieczenie środków pieniężnych na zaspokojenie bieżących potrzeb. W okolicznościach niniejszej sprawy powód wniósł odpowiedź na wniosek skarżącej, sąd nie znalazł podstaw do uzupełnienia materiału dowodowego w zakresie wniosku o zabezpieczenie, a mimo upływu 13 miesięcy od wniesienia apelacji, nie wyznaczył terminu rozprawy.

Uwzględniając skargę, zgodnie z art. 12 ust. 4 i ust. 5 pkt 1 u.s.p.p., Sąd Najwyższy przyznał od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Warszawie na rzecz skarżącej sumę pieniężną w kwocie 2000 zł, oddalając żądanie w pozostałym zakresie.

Przyjmuje się, że „odpowiednia suma pieniężna” w rozumieniu art. 12 ust. 4 u.s.p.p. stanowi sankcję dla Państwa za wadliwe zorganizowanie wymiaru sprawiedliwości oraz rekompensatę dla skarżącego za krzywdę moralną spowodowaną przewlekłością postępowania. Przy czym wysokość tej sumy pieniężnej musi być proporcjonalna do wielkości zwłoki (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2021 r., I NSP 20/21) i mieścić się w granicach od 2000 do 20 000 zł. Jednocześnie kwota zasądzana na podstawie art. 12 ust. 4 u.s.p.p. musi obejmować kwotę nie mniejszą niż 500 zł za każdy rok dotychczasowego trwania postępowania, niezależnie od tego, ilu etapów

postępowania dotyczy stwierdzona przewlekłość postępowania. Sąd może przyznać sumę pieniężną wyższą niż 500 zł za każdy rok dotychczasowego trwania postępowania, jeżeli sprawa ma szczególne znaczenie dla skarżącego, który swoją postawą nie przyczynił się w sposób zawiniony do wydłużenia czasu trwania postępowania.

Odpowiednia suma pieniężna pełni rolę swoistego zadośćuczynienia za stres i frustrację, spowodowane przewlekłością postępowania sądowego (Postanowienie Sądu Najwyższego - z dnia 16 marca 2022 r., I NSP 35/22). Określając wymiar przyznanej Skarżącej sumy pieniężnej, Sąd Najwyższy miał na uwadze, że w badanej sprawie przewlekłość postępowania wystąpiła na jednym z jego etapów, tj. w postępowaniu apelacyjnym, a skarżąca nadal oczekuje na wyznaczenie terminu rozprawy. Jednocześnie nie ulega wątpliwości, że w rozpoznawanym przypadku nie była ona spowodowana ani materią sprawy, ani jej zawartością. Jest również niewątpliwe, że sprawa, której dotyczy skarga na przewlekłość, ma istotne znaczenie dla skarżącej choćby z uwagi tylko na jej charakter. Przedmiotem postępowania jest bowiem rozstrzygnięcie kwestii alimentów, czyli środków na zaspokojenie bieżących i uzasadnionych potrzeb życiowych. Bezczynność sądu w rozpoznaniu wniosku o zabezpieczenie pozbawia skarżącą możliwości uzyskania środków na zaspokojenie uzasadnionych bieżących potrzeb, w szczególności mieszkaniowych. Podkreślić także należy, że w przypadku nieuwzględnienia wniosku, skarżącej przysługuje zażalenie na takie postanowienie.

Ustalając wysokość sumy pieniężnej z tytułu przewlekłości postępowania sądowego Sąd Najwyższy wziął pod uwagę charakter i znaczenie sprawy oraz czas trwania zwłoki w podejmowaniu czynności przez Sąd Apelacyjny w Warszawie. W szczególności Sąd Najwyższy wziął pod uwagę dolegliwości dla skarżącej spowodowane opieszałością postępowania, czas trwania tej przewlekłości, jej przyczyny, charakter postępowania, w którym stwierdzono przewlekłość, a także wpływ strony na zaistnienie tej przewlekłości. W okolicznościach niniejszej sprawy pełnomocnik skarżącej nie wnioskował o wyznaczenie terminu rozpoznania wniosku o zabezpieczenie, nie wnosił o przyspieszenie rozpoznania apelacji, a nade wszystko pełnomocnik skarżącej

wniósł apelację obarczoną brakami formalnymi, których uzupełnienie z pewnością wydłużyło postępowanie i uniemożliwiło niezwłoczne rozpoznanie wniosku o zabezpieczenie alimentów.

Sąd Najwyższy nie podzielił opinii skarżącej, że maksymalna wysokość sumy pieniężnej jest uzasadniona brakiem innych środków prawnych rekompensujących skarżącej utratę niewypłaconych jej alimentów na skutek opieszałości sądu w rozpoznaniu wniosku o zabezpieczenie alimentów. Skarżąca może domagać się w odrębnym postępowaniu od Skarbu Państwa odszkodowania za szkodę wyrządzoną naruszeniem prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki.

Suma pieniężna zasądzona na podstawie art. 12 ust. 4 przede wszystkim ma charakter kompensaty za krzywdę moralną związaną z beczynnością sądu oraz faktyczne dolegliwości związane z przeciągającym się, bez racjonalnego usprawiedliwiającego powodu, postępowaniem sądowym, i nie stanowi pełnej rekompensaty z tytułu ujemnych następstw wynikłych dla skarżącego z tytułu nadmiernie długiego postępowania, tj. nie stanowi odszkodowania.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy przyznał skarżącej od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Warszawie kwotę 2000 zł tytułem stwierdzonej przewlekłości w postępowaniu toczącym się pod sygn.. VI ACa 1585/22 za okres od 23 września 2022 r. do 11 stycznia 2024 r.

Zgodnie z art. 12 ust. 3 u.s.p.p., na żądanie skarżącego lub z urzędu sąd zaleca podjęcie przez sąd rozpoznający sprawę co do istoty albo przez prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze odpowiednich czynności w wyznaczonym terminie, chyba że wydanie zaleceń jest oczywiście zbędne. Zalecenia nie mogą wkraczać w zakres oceny faktycznej i prawnej sprawy. Wobec tego, że w sprawie toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie, VI ACa 1585/22 dotychczas nie został wyznaczony termin rozprawy, Sąd Najwyższy zalecił niezwłoczne rozpoznanie wniosku o zabezpieczenie roszczenia alimentacyjnego.

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 u.s.p.p. oraz § 14 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1964) Sąd Najwyższy zasądził od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Warszawie na rzecz skarżącej kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Mając na względzie dyspozycję art. 98 § 1¹ k.p.c. Sąd Najwyższy zasądził odsetki w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od kwoty 257 złotych za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu postanowienia Sądu Najwyższego do dnia zapłaty.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[ał]